

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 244/2025-47

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného IK Advisory s. r. o., Jakubovo námestie 19, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní sp. zn. B4-3T/106/2015 (do 31. mája 2023 vedenom Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 3T/106/2015) a Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 4To/96/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. septembra 2024, ktorá bola doplnená podaním zo 17. februára 2025, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) dohovoru, základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 dohovoru postupom mestského súdu a krajského súdu v záhlaví uvedených konaniach. Navrhuje zrušiť rozsudok krajského súdu sp. zn. 4To/96/2022 z 21. februára 2024 a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Žiada tiež, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie 30 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Uznesením z 9. januára 2012 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre spáchanie zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona.

3. Na podklade návrhov Okresnej prokuratúry Bratislava IV okresný súd v konaní sp. zn. 0Tp/154/2012 vydal 16. augusta 2012, resp. 31. júla 2014 príkaz na zatknutie sťažovateľa, resp. európsky zatýkací rozkaz na sťažovateľa. Sťažovateľ bol 18. decembra 2014 zadržaný v Rakúsku a následne 12. marca 2015 bol vydaný na trestné stíhanie v Slovenskej republike. Následne bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu z 12. marca 2015 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku v spojení s uznesením krajského súdu z 1. apríla 2015. Sťažovateľ bol vo väzbe do 15. decembra 2016, z ktorej bol prepustený na slobodu uznesením krajského súdu z 15. decembra 2016, ktorým bolo zrušené uznesenie okresného súdu z 10. novembra 2016 o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby.

4. Okresná prokuratúra podala 21. augusta 2015 obžalobu na sťažovateľa. Rozsudkami okresného súdu sp. zn. 3T/106/2015 z 28. apríla 2016 a 9. marca 2017 bol sťažovateľ uznaný za vinného za spáchanie pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľovi bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 6 mesiacov a bol tiež zaviazaný na náhradu škody poškodenej 101 515 eur, resp. 101 019 eur. Na podklade odvolaní podaných sťažovateľom boli oba meritórne rozhodnutia okresného súdu opakovane zrušené uzneseniami krajského súdu sp. zn. 3To/96/2016 z 12. septembra 2016 a sp. zn. 3To/54/2017 z 5. septembra 2017 spolu s vrátením veci okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

5. Tretím rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3T/106/2015 z 22. februára 2022 bol sťažovateľ znova uznaný za vinného za spáchanie pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľovi bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a bol tiež zaviazaný na náhradu škody poškodenej 101 019 eur. Na podklade odvolania podaného sťažovateľom bolo rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4To/96/2022 z 21. februára 2024 zrušené aj tretie rozhodnutie okresného súdu vo veci samej. Krajský súd uznal sťažovateľa za vinného za spáchanie zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona. Uložil mu nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov a povinnosť nahradiť poškodenej škodu 86 469 eur (so zvyškom nároku na náhradu škody bola poškodenej odkázaná na civilný proces).

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Podľa sťažovateľa jeho vec nemožno považovať za skutkovo či právne zložitú, keďže na jej objasnenie bolo potrebné vypočuť len niekoľkých svedkov a zabezpečiť listinné dôkazy. Sťažovateľ žiadnym spôsobom/žiadnymi procesnými úkonmi negatívne neprispel k celkovej dĺžke konania pred všeobecnými súdmi. Sám aktívne navrhoval vykonanie dôkazov a výsluch svedkov, čo okresný súd opakovane svojvoľne ignoroval. Od údajného spáchania skutku do vydania tretieho meritórneho rozhodnutia krajského súdu uplynulo 13 rokov a od podania obžaloby 9 rokov. Z tohto dôvodu sťažovateľ namieta, že dĺžka tohto trestného konania je neodôvodnená a neprimeraná.

7. Sťažovateľ považuje rozsudok krajského súdu z 21. februára 2024 za nezákonný, arbitrárny, nepreskúmateľný a neodôvodnený. Výška škody, ktorá sa počas konania viackrát menila,

nie je bez akýchkoľvek pochybností podopretá vykonanými dôkazmi. Bolo povinnosťou krajského súdu reagovať na argumentáciu sťažovateľa predostretú v jeho odvolaní primeraným a ústavne konformným spôsobom. Krajský súd mu neposkytol presvedčivé a jasné odpovede na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, nereagoval relevantne na jeho podstatné odvolacie námietky a neodstránil pochybnosti týkajúce sa viny sťažovateľa a výšky škody. Neexistujú žiadne dôkazy o tom, že sťažovateľ použil finančné prostriedky (86 469 eur) výlučne na svoje vlastné účely. Podľa názoru sťažovateľa existujú dôvodné pochybnosti, že sa skutok stal tak, ako to je uvedené v rozsudku krajského súdu z 21. februára 2024.

8. Napriek opakovaným námietkam sťažovateľa žiadny zo všeobecných súdov neodstránil rozpory vo výpovediach poškodenej a ďalších svedkov. Na základe vykonaných dôkazov nebolo bez pochybností preukázané, na aký účel a v akej presnej výške boli použité finančné prostriedky, ku ktorým sťažovateľ mal neobmedzený prístup v rámci plného dispozičného práva k bankovým účtom poškodenej, ktoré mu sama zriadila. Poškodená bola teda stotožnená s tým, že sťažovateľ mal neobmedzené právo nakladať s finančnými prostriedkami na jej bankových účtoch. Podľa sťažovateľa nebol preto zistený skutkový stav veci tak, aby neboli dôvodné pochybnosti o výške a účele použitia finančných prostriedkov sťažovateľom.

9. Krajský súd bez ústavne konformného odôvodnenia považoval za fakt niekoľkokrát menenú výpoveď poškodenej, ktorá svoje tvrdenia nijako nepreukázala, čím bola porušená zásada rovnosti zbraní a rovnosť účastníkov konania. Krajský súd tiež považoval za nepravdivé a lživé výpovede svedkov, ktoré svedčili proti nej. Nezobral do úvahy a ani nijako nepreveroval skutočnosť, aká časť dotknutých finančných prostriedkov bola použitá sa spoločné účely a z akých finančných prostriedkov poškodená financovala svoju domácnosť, dovolenky a pod., ak by bolo pravdivé tvrdenie, že len sťažovateľ disponoval všetkými finančnými prostriedkami na účtoch poškodenej, ktorá o ich výbere a použití nemala žiadnu vedomosť. Neboli preverené ani majetkové pomery poškodenej a dôvody jej osobného bankrotu a príčinu jej osobného bankrotu bez dôkazu krajský súd pripísal konaniu sťažovateľa. Krajský súd nezobral do úvahy ani pôvodné dlhy poškodenej a ich vplyv v súvislosti s úvermi poškodenej a dotknutými finančnými prostriedkami, čo má zásadný vplyv na ustálenie reálnej výšky škody a viny sťažovateľa. Nebolo tiež bez pochybností preukázané, na aký účel si poškodená brala spotrebné úvery.

10. Sťažovateľ namieta jednostranné a zaujaté vyhodnotenie dôkazov krajským súdom, pretože poškodená o výberoch sťažovateľa vedela a zabezpečovaním nových úverov riešila svoje predchádzajúce dlhy a úvery. Sťažovateľ od začiatku konania rozporoval skutok, čo sa týka skutkových okolností, právnej kvalifikácie a aj výšky škody. Podľa neho bola porušená zásada „*in dubio pro reo*“ a rovnosť zbraní. Krajský súd nereflektoval na sťažovateľom namietanú kvalifikovanú potrebu posudzovania vierohodnosti výpovedí poškodenej a svedkov v kontexte celkovej dôkaznej situácie zahŕňajúcej nevypočutie svedkov obhajoby. Všeobecné súdy sa nevysporiadali s odmietnutím vypočutia navrhovaného svedka, čím bolo porušené základné právo sťažovateľa na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a tiež právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru.

11. Sťažovateľ tiež poznamenal, že uznesenie o vznesení obvinenia mu bolo doručované prostredníctvom poštového podniku na adresu, ktorá bola zistená z dostupného registra (██████████)

18, Martin) s výsledkom, že adresát je neznámy. V návrhu na vydanie príkazu okresná prokuratúra konštatovala, že „obvinený je prihlásený k trvalému pobytu na [REDAKOVANÉ]. Šetrením polície bolo zistené, že obvinený sa na uvedenej adrese nezdržiava niekoľko rokov... obvinený sa nezdržiava v mieste trvalého bydliska, kontakt s ním nie je možný, pobyt nemožno ustáliť.“. Okresný súd vydal príkaz na zatknutie napriek skutočnosti, že nenastala fikcia doručenia uznesenia o vznesení obvinenia sťažovateľovi. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo sťažovateľovi doručené a nadobudlo právoplatnosť až 12. marca 2015. Sťažovateľ uviedol, že z Trestného poriadku mu nevyplýva žiadna povinnosť prebrať na adrese evidovaného trvalého či prechodného pobytu doručované poštové zásielky, a to najmä nie pod sankciou možného uplatnenia fikcie jej doručenia. Pre splnenie tejto Trestným poriadkom požadovanej podmienky sa vyžaduje adresa, ktorú by sám sťažovateľ ako obvinený uviedol do zápisnice pri jeho výsluchu alebo ju náležitým spôsobom oznámi orgánom činným v trestnom konaní ako adresu na doručovanie písomností, čo nie je jeho prípad. Sťažovateľ nebol tiež poučený v zmysle § 65 a nasl. Trestného poriadku ani nebol ako obvinený poučený o svojej povinnosti vyplývajúcej z § 34 ods. 7 Trestného poriadku bez meškania oznámiť príslušnému orgánu zmenu adresy alebo spôsobu doručovania písomností. Sťažovateľovi bolo takýmto konaním odopreté jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru vrátane základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy.

12. Sťažovateľ tiež poukázal na skutočnosť, že žiaden zo všeobecných súdov v konaní o väzbe a v konaní o predĺžení väzby nezaujal postoj k jeho argumentu týkajúcemu sa zákonnosti väzby v kontexte zásady špeciality. Európsky zatýkací rozkaz uvádza 10 rokov ako hornú hranicu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia, vzhľadom na ktorú sa môže uložiť trestný čin. Sťažovateľ sa nevzdal práva na uplatnenie zásady špeciality v rámci konania vo vykonávajúcim štáte. Napriek tejto skutočnosti celkový nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený v tejto veci (5 rokov a 6 mesiacov) spolu s uložením mu nepodmienečného trestu odňatia slobody (5 rokov a 4 mesiace) v inej trestnej veci za skutok, ktorý spáchal pred vydaním európskeho zatýkacieho rozkazu, v rozpore s európskym zatýkacím rozkazom predstavuje spolu viac ako 10 rokov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (§ 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde).

14. Ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti je jej petit jednoznačne oddelený od ostatných častí. Sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti nenamietal postup okresného súdu, ktorý sa premietol do vydania príkazu na zatknutie sp. zn. OTp/154/2012 zo 16. augusta 2012 (rovnakú argumentáciu možno subsumovať aj na postup okresného súdu, ktorý sa premietol do vydania

európskeho zatýkacieho rozkazu sp. zn. 0Tp/154/2012 z 31. júla 2014), a preto ústavný súd nemohol posudzovať daný postup okresného súdu vo vzťahu k argumentácii uvedenej bode 11.

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach:

15. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

16. Ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 116/02, IV. ÚS 637/2013). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Inými slovami, jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

17. K námietkam sťažovateľa uvedenými v bode 6 ústavný súd uvádza, že táto trestná vec bola právoplatne meritórne rozhodnutá 21. februára 2024 (dňom vydania tretieho odvolacieho rozhodnutia). Sťažovateľ sám uviedol, že následne mu bolo písomné vyhotovenie rozsudku krajského súdu z 21. februára 2024 doručené 8. augusta 2024. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 12. septembra 2024, teda zjavne po tom, keď všeobecné súdy v merite veci právoplatne rozhodli vrátane doručenia tretieho odvolacieho rozhodnutia sťažovateľovi. Ústavný súd uvádza, že k ústavnej sťažnosti sťažovateľ pripojil aj svoje dovolanie z 22. októbra 2024 proti rozsudku krajského súdu z 21. februára 2024. V čase podania ústavnej sťažnosti teda v predmetnej trestnej veci sťažovateľa neprebíhal žiaden rozhodovací proces.

18. Sťažovateľ sa preto domáha ochrany svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k meritu veci v čase, keď v napadnutom konaní okresného/mestského súdu a krajského súdu namietané porušenie označených práv už netrvalo, a teda vo veci samej bola odstránená jeho právna neistota. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní:

19. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy (... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd), ktorého zmyslom je, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a meritórne (vecne) sa zaoberať podanou ústavnou sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

20. Krajský súd bol oprávnený a povinný preskúmať postup okresného súdu, ktorý vyústil do jeho rozsudku z 22. februára 2022, na základe sťažovateľom podaného odvolania. Z uvedeného vyplýva, že existoval iný súd rozhodujúci o ochrane práv sťažovateľa (krajský súd), čo vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) dohovoru napadnutým postupom okresného súdu.

21. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že ústavný súd nemá právomoc na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní:

22. Ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ pred tým, ako požiada o ústavnú ochranu ústavný súd, musí vyčerpať všetky (iné) dostupné a účinné prostriedky ochrany svojich práv. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol (môže) domôcť ochrany svojich práv v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a v danom prípade civilným procesným predpisom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

23. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ v dovolaní namietať rovnaké skutočnosti ako v bodoch 7 až 12. Podaním dovolania, ako aj podaním tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľ vedome vytvoril stav, keď by o tej istej veci mali súbežne rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací a ústavný súd. V podmienkach právneho štátu, ktorý rešpektuje princíp právnej istoty, však takýto stav nie je ústavne aprobovateľný, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí. O ochrane práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) dohovoru bude najprv teda rozhodovať najvyšší súd. Keďže právomoc najvyššieho súdu predchádza právomoci ústavného súdu, možno považovať

podanie ústavnej sťažnosti ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu za predčasné. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde, keďže prostriedok nápravy jeho označených práv (dovolanie) ešte nemožno považovať za využitý v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 3 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach:

24. Sťažovateľ nenamietal žiadne konkrétne väzobné rozhodnutie okresného súdu v súdnom konaní, keď v súvislosti s námietkami uvedenými v bode 12 len všeobecne uviedol spisovú značku, pod ktorou sa aktuálne vedie konanie vo veci samej pred mestským súdom (do 31. mája 2023 pred okresným súdom). Táto skutočnosť potom sama osebe vylučuje, aby predmetom prieskumu ústavného súdu bol vôbec postup všeobecných súdov, keďže v prípravnom konaní sa rozhodovalo o väzbe sťažovateľa pod inými spisovými značkami.

25. Zo zistení ústavného súdu pri príprave predbežného prekovenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že po podaní obžaloby okresný súd rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe uznesením z 8. septembra 2015. Proti danému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ nepodal sťažnosť, a teda nevyužil právny prostriedok, ktorý mu zákon priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd, čím nerešpektoval subsidiárne postavenie ústavného súdu. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ netvrdil a už vôbec nepreukázal, že sťažnosť nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, v okolnostiach jeho prípadu teda neprichádzal do úvahy ani prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

26. Z princípu subsidiarity tiež vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenou uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ pri ochrane svojich základných práv a slobôd uplatní až v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, je potrebné konštatovať, že riadne nevyčerpal dostupné právne prostriedky na ochranu svojich práv (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

27. Následne na podklade návrhov sťažovateľa o prepustenie väzby okresný súd uzneseniami z 2. februára 2016 a 10. novembra 2016 rozhodol tak, že ho neprepustil z väzby. Proti daným uzneseniam okresného súdu už sťažovateľ podal sťažnosť, v ktorej ale nenamietal skutočnosti uvedené v bode 12.

28. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť vo vzťahu k rozhodovaniu okresného súdu o väzbe sťažovateľa ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde sťažovateľa.

29. Sťažovateľ tiež namietal postup krajského súdu v konaní sp. zn. 4To/96/2022, ktorý sa premietol do jeho rozsudku z 21. februára 2024. Je zrejmé, že dané rozhodovanie krajského súdu sa týkalo veci samej, a nie väzby. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť vo vzťahu k danému rozhodovaniu krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o jeho ďalších procesných návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2025

Robert Šorl
predseda senátu